

Sygn. akt II PK 183/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa E. C.
przeciwko Urząd m. W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 stycznia 2016 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację Urzędu m. W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 14 lipca 2015 r., którym zasądzone od pozwanego Urzędu na rzecz E. C. odszkodowanie za naruszające przepisy prawa wypowiedzenie dotychczasowych warunków pracy i płacy.

W skardze kasacyjnej pozwany Urząd podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 264 § 1 w związku z art. 42 § 1 oraz art. 265 k.p. przez przyjęcie, że pozwany nie uchybił 7-dniowemu terminowi przewidzianemu w art. 264 k.p., mimo iż m. W. nie było i nie jest pracodawcą powoda, a pozwany pracodawca został wezwany do udziału w sprawie po upływie 7 dni od doręczenia powodowi oświadczenia o wypowiedzeniu warunków pracy i płacy, a także przez dorozumiane przywrócenie terminu do złożenia odwołania pomimo braku wniosku powoda w tym zakresie, jak również z

pominięciem badania okoliczności będących przyczyną niezłożenia odwołania w terminie.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji, zniesienie postępowania w obu instancjach i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występowaniem istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie czy wniesienie powództwa o odszkodowanie za nieuzasadnione wypowiedzenie warunków pracy i płacy przeciwko podmiotowi niebędącemu pracodawcą oznacza zachowanie terminu określonego w art. 264 § 1 k.p., jeżeli złożenie wniosku o wezwanie do udziału w sprawie pracodawcy nastąpiło po upływie 7 dni od dnia doręczenia pracownikowi wypowiedzenia warunków umowy o pracę oraz czy można w sposób dorozumiany przyjąć, że termin do złożenia takiego odwołania został przez sąd przywrócony pomimo braku wniosku w tym zakresie, jak również pomimo niedokonana przez sąd orzekający badania przyczyn niedochowania terminu. W tym zakresie skarżący powołał się na rozbieżność w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym z jednej strony wyrażane jest stanowisko, że wniesienie powództwa o przywrócenie do pracy przeciwko podmiotowi niebędącemu pracodawcą nie oznacza zachowania terminu określonego w art. 264 k.p. (tak w wyrokach z dnia 2 czerwca 2006 r., I PK 271/05 oraz z dnia 2 grudnia 2009 r., I PK 109/09), a z drugiej strony stwierdza się, że gramatyczna wykładnia tego przepisu nie pozwala na uznanie za bezskuteczne żądania przywrócenia do pracy wniesionego w terminie zakreślonym przez art. 264 k.p., gdy pracownik nie określił w nim właściwie pozwanego pracodawcy (tak w wyrokach z dnia 5 marca 2009 r., II PK 213/08 oraz z dnia 1 czerwca 2012 r., II PK 262/11).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Skarżący nie wykazał występowania tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Formułowane wątpliwości zostały wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym - wbrew wywodom skarżącego - nie ma rozbieżności. Przywołane wyroki zapadły bowiem w odmiennych stanach faktycznych i prawnych. W wyrokach z dnia 2 czerwca 2006 r., I PK 271/06 (OSNP 2007 nr 11-12, poz. 157) oraz z dnia 2 grudnia 2009 r., I PK 109/09 (LEX nr 884969) istotnie stwierdzono, że wniesienie powództwa o przywrócenie do pracy (o odszkodowanie) przeciwko podmiotowi niebędącemu pracodawcą nie oznacza zachowania terminu określonego w art. 264 § 1 i 2 k.p. Pogląd ten wyrażony jednak został w stanach faktycznych, w których pozwane przez pracowników podmioty nie dokonały czynności rozwiązujących umowy o pracę, a pomiędzy tymi podmiotami i pracodawcami nie zachodziły żadne relacje mające znaczenie dla stosunków pracy powodów. Z kolei w wyrokach z dnia 18 września 2008 r., II PK 16/08 (OSNP 2010 nr 3-4, poz. 39) oraz z dnia 1 czerwca 2012 r., II PK 262/11 (Monitor Prawa Pracy 2012 nr 11, s. 603) zaprezentowano stanowisko, że z art. 264 § 1 i 2 k.p. nie wynika, aby warunkiem odwołania od wypowiedzenia (rozwiązania) umowy o pracę było bezbłędne oznaczenie pracodawcy. Nie jest bowiem regułą, że ten, kto wypowiada umowę o pracę jest jednocześnie pracodawcą. W takiej sytuacji braki w określeniu pracodawcy mogą być sanowane przez sąd w ramach wstępnego badania sprawy i czynności wyjaśniających. Wyroki te zapadły w sprawach, w których - tak jak w sprawie, w której wniesiona została niniejsza skarga kasacyjna - mylnie pozwane zostały gminy, zaś pracodawcami były: spółka gminy oraz urząd miejski, co jednoznacznie wynikało ze wskazanej przez powodów podstawy faktycznej roszczeń. W tym kierunku wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 września 2008 r., II PK 16/08 (OSNP 2010 nr 3-4, poz. 39), stając na stanowisku, że oczywiście niedokładne (mylne) wniesienie odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę przeciwko organowi pracodawcy, zamiast przeciwko pracodawcy, może być usunięte przez sąd pracy, jeżeli pracownik potwierdził w zweryfikowany sposób oznaczenie strony pozwanej. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że art. 264 § 1 k.p. wymaga zaskarżenia wypowiedzenia umowy o pracę w ciągu 7 dni od doręczenia pisma wypowiadającego, nie warunkuje

natomiast zachowania terminu do wniesienia odwołania od powzięcia przez stronę pozwaną w tym terminie wiadomości o wytoczonym powództwie.

Domagając się rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego odnoszącego się do kwestii przywrócenia terminu do złożenia odwołania skarżący ani nie przeprowadza jakiegokolwiek wywodu prawnego w tym zakresie, ani nawet nie powołuje przepisu, na którego tle miałyby rodzić się formułowana wątpliwość. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie. Nie wiadomo przy tym, jakie znaczenie dla wyniku sprawy miałyby mieć podnoszona przez skarżącego kwestia, skoro Sąd drugiej instancji jednoznacznie uznał, że odwołanie od dokonanego powodowi wypowiedzenia zmieniającego zostało dokonane w terminie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.